

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 151/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosť Š. Š., zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Buzingerom, PhD., Sekurisova 16, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivý súdny proces a na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/65/2009 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 23/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. septembra 2013 doručená sťažnosť Š. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta

porušenie základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivý súdny proces a na prerokovanie vecí v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/65/2009 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 23/2012.

2. Sťažovateľ sťažnosť odôvodnil tým, že „... bol účastníkom súdneho konania (navrhovateľom) vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 6 Nc 521/00, neskôr pod sp. zn. 7 C 65/2009.

Uvedené súdne konanie sa začalo... 9. októbra 2000 a jeho predmetom bolo určenie neplatnosti právneho úkonu, konkrétne Dohody o prevode práv a povinností k bytu zo 14. decembra 1994. Neskôr sťažovateľ rozsah svojho návrhu rozšíril.

Keďže okresný súd bol v predmetnej veci nečinný, resp. v konaní postupoval neefektívnym spôsobom, Ústavný súd Slovenskej republiky na základe sťažnosti sťažovateľa nálezhom sp. zn. IV. ÚS 383/08-58 zo 7. augusta 2009 rozhodol, že Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 65/09 svojím postupom porušil základne právo sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Okresnému súdu zároveň ústavný súd prikázal konať bez zbytočných prietáhov.

Rozsudkom sp. zn. 7 C 65/2009-446 z 10. marca 2010 Okresný súd Bratislava III návrh sťažovateľa v celom rozsahu zamietol.

Na základe odvolania sťažovateľ a Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 11 Co 50/2010-483 z 28. apríla 2011 zrušil uvedený rozsudok Okresného súdu Bratislava III a vec vrátil na ďalšie konanie...

Okresný súd Bratislava III rozsudkom sp. zn. 7 C 65/2009-512 zo 17. októbra 2011 návrh sťažovateľa zamietol, a to výlučne z dôvodu, že podľa jeho názoru sťažovateľ

nepreukázal svoj naliehavý právny záujem na určení neplatnosti predmetných právnych úkonov.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie z 5. marca 2012. Sťažovateľ uvedenému rozhodnutiu okresného súdu vytkol viacero závažných právnych väd, najmä nedostatočné a zmätočne odôvodnenie rozhodnutia vyhotovené v rozpore s ústavnými a zákonnými kritériami pre riadne odôvodnenie rozhodnutia a tiež zjavne povrchné (mechanické) a nesprávne právne posúdenie otázky naliehavého právneho záujmu sťažovateľa na určení neplatnosti predmetných právnych úkonov...

Krajský súd v Bratislave svojím rozsudkom sp. zn. 11 Co 23/2012 z 28. mája 2013 rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 7 C 65/2009-512 zo 17. októbra 2011 potvrdil.“.

3. Na základe už uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález tohto znenia:

„Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 65/2009 a Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 23/2012 porušili základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivý súdny proces zaručené v článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a článku 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11 Co 23/2012-562 z 28. mája 2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 15 000 €... ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd v Bratislave je povinný sťažovateľovi zaplatiť náhradu trov právneho zastúpenia zvýšenú o daň z pridanej hodnoty v zákonom ustanovenej výške na účet jeho právneho zástupcu...“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by ústavný súd mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis III. ÚS 138/02).

8. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach, ktorými sťažovatelia namietajú zbytočné prietahy v konaní, vychádza zo svojej judikatúry, podľa ktorej poskytuje ochranu

základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo (napr. II. ÚS 32/00, I. ÚS 29/02, II. ÚS 55/02, IV. ÚS 102/05). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (v rovnakom rozsahu sa vzťahuje aj na právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže preto vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už okresný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06).

9. Je nepochybné a vyplýva to aj z obsahu samotného petitu sťažnosti (bod 3), že nosnými dôvodmi sťažovateľovej sťažnosti na porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa v čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo to, že okresný súd a krajský súd postupovali neefektívne, čím spôsobili neprimeranú dĺžku konania. Sťažovateľ rovnako brojil proti rozsudku okresného súdu č. k. 7 C 65/2009-512 zo 17. októbra 2011 a krajského súdu sp. zn. 11 Co 23/2012 z 28. mája 2013 (ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie vo veci určenia neplatnosti právneho úkonu), ktoré všeobecné súdy „*odôvodnili v zjavnom rozpore so zákonmi a ústavnými kritériami*“.

II. A

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru

10. Z obsahu sťažnosti, jej príloh a dopytom na okresnom súde, ako aj zo skutkových zistení v predchádzajúcich konaniach po rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 383/2009 zo 7. augusta 2009 ústavný súd zistil, že okresný súd a krajský súd po vydaní nálezu konali vo veci v podstate priebežne. Dňa 10. marca 2010 v merite veci okresný súd rozhodol. Sťažovateľ sa proti rozsudku odvolal a vec bola predložená krajskému súdu, aby rozhodol o podanom dovolaní sťažovateľa. Krajský súd uznesením

sp. zn. 11 Co 50/2010 z 28. apríla 2011 zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Dňa 17. októbra 2011 okresný súd vyniesol rozsudok č. k. 7 C 65/2009-512, ktorým návrh sťažovateľa zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ včas odvolanie a vec bola predložená krajskému súdu, aby rozhodol o podanom odvolaní. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 11 Co 23/2012 z 28. mája 2013 potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu a spis vrátil okresnému súdu. V čase podania sťažnosti ústavnému súdu už k priet'ahom v konaní pred okresným súdom a krajským súdom nemohlo dochádzať, pretože vec je právoplatne skončená 31. júla 2013.

11. Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného chronologického prehľadu podstatných úkonov všeobecných súdov sťažnosť odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú vzhľadom na to, že

(i) v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (27. septembra 2013) k priet'ahom v činnosti označených súdov už nemohlo dochádzať, keďže ostatné rozhodnutie krajského súdu sa stalo právoplatným 31. júla 2013,

(ii) doterajší – ústavným súdom posudzovaný – priebeh konania okresného súdu a krajského súdu v zásade smeroval k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľa a nesignalizoval reálnu možnosť zbytočných priet'ahov v konaní v takom rozsahu a intenzite, ktoré by si vyžadovali prijatie sťažnosti na ďalšie konanie.

II. B

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru

12. Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť v tejto časti, ktorá sa dotýka napadnutého rozsudku okresného súdu, bolo potrebné odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie. Okresný súd v okolnostiach posudzovanej veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 7 C 65/2009 zo 17. októbra 2011, proti ktorému podal sťažovateľ odvolanie, a vec bola odstúpená krajskému súdu, ktorý o tomto odvolaní rozhodoval.

13. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ predmetnou sťažnosťou napadol *inter alia* postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 65/2009 a aj jeho rozsudok zo 17. októbra 2011. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmavať napadnuté rozhodnutie okresného súdu (a postup v konaní mu predchádzajúci), keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ využil, a o odvolaní proti nemu rozhodol krajský súd ako súd odvolací napadnutým rozsudkom z 28. mája 2013. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Ústavný súd zo sťažnosti a z jej príloh zistil, že podstata námietky v tejto časti sťažnosti sťažovateľa vo vzťahu ku krajskému súdu je zameraná proti odôvodneniu jeho rozsudku sp. zn. 11 Co 23/2012 z 28. mája 2013, ktorý je podľa sťažovateľa „... v zjavnom rozpore so zákonnými a ústavnými kritériami pre riadne odôvodnenie rozhodnutia, keďže sa buď vôbec alebo dostatočným spôsobom nevysporiadali s námietkami sťažovateľa, ktoré mali podstatný význam pre posúdenie veci. Pri posudzovaní otázky naliehavého právneho záujmu sťažovateľa na určení neplatnosti predmetných právnych úkonov obidva všeobecne súdy postupovali formalistický, ústavne nekonformným spôsobom. Závery vyvedené v uvedených rozsudkoch okresného súdu aj krajského súdu sú zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, pričom uvedenými rozsudkami zároveň došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces.“. Následkom toho sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozsudok krajského súdu sp. zn. 11 Co 23/2012 z 28. mája 2013 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

15. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje

o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

16. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie ním označených práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím sp. zn. 11 Co 23/2012 z 28. mája 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy, resp. listiny a dohovoru.

17. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil napadnuté rozhodnutie okresného súdu, vyniesol v rámci jeho pôsobnosti a uvedené rozhodnutie aj primerane odôvodnil. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia okrem iného uviedol: „... *V posudzovanom prípade sa odvolací súd stotožňuje s úvahou súdu prvého stupňa o tom, že navrhovateľ sa ani ako jediný dedič zo závetu... nemôže s úspechom domáhať určenia neplatnosti označených právnych úkonov, a to pre nepreukázanie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, ktorého dôsledkom by bola zmena v jeho právnom postavení vo vzťahu k nehnuteľnosti... a stotožňuje sa s dôvodmi uvedenými súdom prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd nebral v úvahu v priebehu konania deklarovajúcu argumentáciu navrhovateľa o tom, že právny záujem pri*

tvrdených absolútne neplatných právnych úkonoch nemá navrhovateľ povinnosť preukazovať. Predmetom tohto konania totiž nie sú určovacie návrhy o neplatnosť právnych úkonov, ktoré zákon výslovne pripúšťa (návrh na určenie neplatnosti výpovede nájmu bytu, neplatnosti skončenia pracovného pomeru, neplatnosti dražby), tieto nie je možné zaradiť ani k iným žalobám, ktoré zákon výslovne pripúšťa (určenie doby splnenia v zmysle § 79 OZ, nahradenie prejavu vôle v zmysle § 161 ods. 3 O. s. p., určenie užívania spoločnej veci podľa § 139 ods. 2 OZ, návrh na zrušenie uznesenia o schválení zmieru ZSP 6/02) a nejedná sa ani o určovacie návrhy podané na základe odkazu súdu alebo iného orgánu (návrhy podľa § 175k ods. 2 O. s. p., návrhy podané podľa § 198 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení), pri ktorých nemusí navrhovateľ tvrdiť a ani preukazovať právny záujem na požadovanom určení...

K námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvostupňového súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písmu f/ O. s. p.) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade, v ktorom konajúci prvostupňový súd pri dospení k záveru o nepreukázaní naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení navrhovateľom (§ 80 písm. c/ O. s. p.) správne neposudzoval vecnú opodstatnenosť uplatnenej určovacej žaloby, namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

S poukazom na uvedené pri zohľadnení okolností, že nedostatok naliehavého právneho záujmu predstavuje samostatný a prvoradý dôvod, pre ktorý určovací návrh nemôže obstať a ktorý sám osebe a bez ďalšieho vedie k zamietnutiu návrhu (rozsudok NS SR sp. zn. 1 Cdo 91/2006, R 83/2007), odvolací súd odvolaním napadnutý zamietajúci výrok súdu prvého stupňa ako vecne a právne správny a naň nadväzujúci výrok o trovách konania podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.“

18. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodnúť v súlade s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

19. Ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu sp. zn. 11 Co 23/2012 z 28. mája 2013 je zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle. Konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

20. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd

sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

22. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2014